

De zussen van Jewel Island 1

Het
familiehotel
van
Sapphire
Bay

HOLLY MARTIN

Het familiehotel van Sapphire Bay

Holly Martin bij Zomer & Keuning

Happiness-serie:

Het dorpje Happiness

Het geschenk van Happiness

De zussen van Jewel Island-serie:

Het familiehôtel van Sapphire Bay

Een gouden gloed over Ruby Falls

De zoete verleiding van Emerald Cove

Holly Martin

Het familiehotel van Sapphire Bay

De zussen van Jewel Island-serie – deel 1

Vertaling Nikki Greveling

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541021
ISBN e-book 9789020541038
ISBN audiobook 9789020541045
NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Sunrise over Sapphire Bay*, © Holly Martin 2020. Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Nikki Greveling
Omslagbelettering Emma Rogers
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.hollymartin-author.com

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikge-
maakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

Veertien maanden geleden

Aria Philips liep haar kantoor uit en zag toen dat haar vader bij de receptie met een van de gasten stond te praten. Ze deelden anekdotes uit over hun golfwedstrijden en ze moesten lachen om hoe slecht ze allebei waren. Haar vader speelde al golf zolang ze zich kon herinneren en hoewel hij er nooit echt beter in geworden was, weerhield dat hem er niet van om elke week naar de golfbaan op het vaste land af te reizen om een potje te spelen.

Ze wachtte netjes af totdat hij klaar was, maar ze wist dat dat nog wel even kon duren. Haar vader had alle tijd van de wereld voor de hotelgasten en hij bracht dan ook bijna de hele dag prattend met ze door. Het was geen wonder dat al die kleine taken die gedaan moesten worden om het hotel goed te laten lopen, nooit gedaan werden.

Het was vandaag rustig in het hotel. Er waren een aantal gasten die in het hotel verbleven in het weekend voor Valentijnsdag, maar die waren nu bijna allemaal weer vertrokken. Katy, een van de receptionisten, was een boek aan het lezen. Er was niet veel te doen, althans niet voor haar. Aria had een hele lijst met dingen die ze moest doen; misschien zou ze er een paar uit handen moeten geven.

Ze keek rond in de lobby, die gevuld was met gehavende leren banken. Op eentje zat een jong stel te giechelen om wat foto's op hun mobieltjes. Mevrouw O'Hare, een oudere gast die een paar

maanden eerder voor het eerst in het hotel had verbleven en een heleboel tijd kijkend naar porno in haar kamer doorbracht, zat op een andere bank. Wanneer ze geen porno keek, struinde mevrouw O'Hare rond op het eiland met een paarse mantel om en een felgele fedora op waar een pauwenveer uitstak. Het zou een understatement zijn om te zeggen dat ze excentriek was.

Aria's blik bleef hangen bij Noah Campbell, die druk aan het tikken was op zijn laptop, en haar hart maakte een sprongetje in haar borst, wat belachelijk was aangezien hij een gast was in het hotel. Hij verbleef hier meestal een paar nachten, twee of drie keer per jaar, en dan vertrok hij weer. Lang geleden had ze al geleerd om niet gehecht te raken aan de gasten. Als kind raakte ze bevriend met de kinderen die destijds in het hotel verbleven. Ze speelde met ze in de tuinen en op het strand, maar dan vertrokken ze weer aan het einde van hun vakantie en vervolgens zag ze hen nooit meer terug. In haar eerste jaren als twintiger, had ze met een paar mannen gedatet die hier verbleven, maar natuurlijk kwam er altijd een einde aan die relaties voor ze goed en wel waren begonnen. Dus leerde ze om professioneel te zijn, beleefd, zelfs vriendelijk, maar altijd afstandelijk.

Noah was echter anders. Tenminste, zo begon het te voelen. Hij had zich een weg in haar leven gewurmd en als gevolg kreeg ze gevoelens waarvan ze had gezworen om die nooit voor een gast in het hotel te voelen. Hij keek op, alsof hij aanvoelde dat ze naar hem staarde, en er verscheen een prachtige lach op zijn gezicht.

De gast met wie haar vader praatte, was eindelijk weg en hij draaide zich naar haar om met een enorme lach.

'Hoe gaat het met mijn prachtige meid op deze ochtend?' Hij spreidde zijn armen. Ze glimlachte en stapte naar hem toe zodat hij haar een dikke knuffel kon geven. Thomas Philips was allesbehalve professioneel. Het kon hem niks schelen dat er ho-

telgasten in de buurt waren. Als hij zijn dochter wilde knuffelen, dan deed hij dat.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Aria glimlachend tegen zijn borst. ‘Je hoort met pensioen te zijn en je zou nu op de golfbaan moeten staan, ontspannen.’

Vorige week had haar vader haar gevraagd om zijn baan over te nemen als hotelmanager, ook al had ze die baan onofficieel al jaren. Hij zei dat hij ging genieten van zijn tijd. Schilderen, pottenbakken, misschien wat reizen, maar het leek erop dat hij toch wat moeite had om volledig afstand te nemen van het hotel en hij was hier nog elke dag. Thomas woonde boven in hetzelfde appartement waar hij met haar moeder had gewoond; dezelfde plek waar Aria was opgegroeid met haar twee zussen, die een tweeling waren. Haar zussen hadden het eiland jaren geleden al verlaten en nu woonde Aria zelf in een van de vakantiehuisjes op het terrein van het hotel. Ze had het er met haar vader over gehad om van plek te wisselen, zodat zij dichterbij het hotel woonde in het geval er iets gebeurde, maar haar vader hield niet echt van verandering.

‘O, gewoon, ik deed nog wat administratie voordat ik vertrek op mijn wereldcruise.’

Er was geen wereldcruise; ze hadden daar het geld niet voor, maar haar vader praatte er toch graag over. Ze stelde hem zich voor op een cruise, flirten met alle vrouwen, ballroomdansen en genieten van het uitzicht. Dat zou echt wat voor hem zijn. Misschien hadden ze volgend jaar genoeg geld om een kleine cruise te betalen, ergens in Europa of zo. Dit jaar ging dat in ieder geval niet gebeuren. Ze had de administratie gezien en dat zag er niet goed uit. Het hotel was in slechte staat en dat was ook te zien aan het aantal gasten dat ze hadden. Er moesten wat dingen veranderen en nu zij de leiding had, kon ze dat ook voor elkaar krijgen.

Aria zette een stap achteruit. ‘Nu je hier toch bent, ik dacht eraan om het hotel een beetje op te knappen...’

Hij schudde al met zijn hoofd voor ze klaar was. ‘Als ik dood ben en in de grond lig, dan mag je zoveel veranderen als je wilt, maar deze plek...’ Hij keek met een weemoedige blik om zich heen. ‘Je moeder en ik vonden het geweldig om het hotel in te richten nadat we het hadden gekocht. We waren het niet eens over de kleuren en het behang, maar ik gaf mezelf uiteindelijk gewonnen. We hadden toen nog geen gasten of personeel. Zes maanden lang hadden we het hotel voor ons alleen, en geloof me maar als ik zeg dat we goed gebruik hebben gemaakt van die privacy.’

Aria kromp ineem. Toen haar moeder nog leefde, konden zij en Thomas hun handen niet van elkaar afhouden. Ze waren altijd aan het knuffelen, zoenen of hielden elkaars hand vast. Ze had nog nooit twee mensen zo verliefd gezien zoals haar ouders. Toen haar moeder veertien jaar geleden overleed, toen Aria nog zestien was en de tweeling tien, was haar vaders hart compleet gebroken. Sindsdien had hij niks geverfd of ook maar iets veranderd aan het hotel, alsof hij door middel van vast te houden aan de oude verf en het behang, haar herinnering in leven hield. Aria had zoveel ideeën wat betreft dingen die ze wilde veranderen, maar Thomas stond dat niet toe. Ze hadden dit gesprek al vaker gevoerd. Misschien nu hij met pensioen was gegaan dat ze eindelijk aan de slag kon, in ieder geval in de hotelkamers waar hij het niet zou zien.

Ze wilde aandringen, maar toen haar vader zuchtend ging zitten, zag ze hoe moe hij eruitzag. Hij zag de laatste tijd al een beetje bleekjes, maar toen ze hem ernaar vroeg, had hij het weggehuifd als een verkoudheidje, of aanstelleritis. Hij had meerdere afspraken gehad in het ziekenhuis, maar hij had haar verteld dat ze wat nieuwe dingen aan het uitproberen waren voor zijn

diabetes. Ze hoopte dat het niks ernstigs was, maar misschien kon ze de volgende keer maar beter met hem meegaan.

‘Ik kan niet wachten om morgen Clover en Skye te zien,’ zei haar vader terwijl hij een velletje papier pakte en dat perfect vouwde tot een vliegtuigje.

‘Het is al te lang geleden sinds ze hier waren,’ zei Aria.

Ze hield van haar zussen en ze wist dat zij ook van haar hielden, maar toch voelde ze zich afgezonderd van hen. Clover en Skye hadden een tweelingband waar zij geen deel van uitmaakte. Toen ze jong was, was de tweeling onafscheidbaar en ook al had het leven hen sindsdien in een andere richting geduwd, Aria wist dat ze elkaar elke dag belden. Ze hadden met zijn drieën een Whatsappgroep waarin ze met elkaar praatten, maar ze wist dat Clover en Skye ook een aparte groep hadden voor hen alleen. Misschien lag het aan het feit dat Aria zes jaar ouder was of omdat ze geen baarmoeder met haar zussen had gedeeld, maar ze waren niet zo hecht als ze zou willen.

Ze negeerde dat stemmetje in haar hoofd dat zei dat het kwam omdat zij geadopteerd was en ze geen echte zussen waren, maar ze wist dat ze die twijfel alleen maar te danken had aan haar eigen problemen en niet omdat haar zussen iets gezegd of gedaan hadden.

‘Ik kijk ernaar uit om ze te zien,’ zei Aria eerlijk. Het was altijd fijn om het team weer compleet te hebben. Zonder haar moeder dan natuurlijk.

Haar vader kneep in het papieren vliegtuigje en wierp hem toen de lobby in. Het vloog door de lucht in een perfecte boog en landde toen boven op Noahs laptop. Haar vader giechelde alsof hij een schooljongetje was dat erop betrapt werd iets te doen wat niet mocht.

Noah keek op en lachte voordat hij het vliegtuigje oppakte. ‘Ik geloof niet dat die hier hoort.’

Haar vader haalde zijn schouders op. ‘Of misschien landde die juist waar die moest landen.’

Aria onderdrukte een lach. ‘Pap, hij is waarschijnlijk erg druk-’

Ze stopte met praten toen een propje papier de zijkant van haar gezicht raakte. Ze keek op naar Noah. ‘Hé, ik gooide dat vliegtuigje niet.’

‘Je bent wel medeplichtig. Bovendien mikte ik op je vader.’

Hij stond op, stak de laptop onder zijn arm en liep toen op ze af. Aria’s hart begon sneller te kloppen. God, deze man. Waarom had hij zo’n effect op haar?

‘Het wordt toch tijd dat ik stop met werken. Ik ben wel op vakantie natuurlijk.’ Noahs blik viel op Aria. ‘Heb je zin om een wandeling met me te maken?’

Aria wilde nee zeggen; ze had nog zoveel werk te doen, maar voor ze het doorhad, knikte ze al en haar vader nam de stapel papieren van haar en Noahs laptop over. Hij wuifde ze weg. Ze rolde met haar ogen door hoe opvallend hij bezig was. Thomas was dol op Noah en hij hoopte waarschijnlijk dat ze op een dag met hem zou trouwen en veel kinderen zou krijgen. Aria had nog nooit hardop toegegeven dat zij daar stiekem ook op hoopte.

Ze stapten naar buiten. Het was een warme februaridag, maar toch frisjes. Narcissen en tulpen begonnen te bloeien en gaven meer kleur aan de tuinen.

‘Hoe gaat het met je vader?’ vroeg Noah, die zijn jas afschudde en over haar schouders sloeg. Ze stak haar armen in de mouwen en ademde toen zijn heerlijke scherpe citrusachtige geur in die aan de stof bleef hangen.

‘Prima, denk ik.’ Ze zuchtte. ‘Hij ziet er niet zo goed uit, hè?’

‘Nee, dat viel me al op toen ik aankwam. Hij is afgefallen.’

‘Dat dacht ik ook, maar ik zie hem elke dag, dan valt het minder op. Hij zei dat hij verkouden is geweest, dus misschien is dat het. Hij heeft me in ieder geval niet verteld dat er iets anders aan de hand is.’

‘Nou, ik ga straks met hem lunchen. Misschien dat hij me dan iets vertelt.’

‘Wat je dan weer aan mij doorgeeft.’

‘Natuurlijk.’

Ze stopte even om een tulp te plukken, waarna ze haar vingers over de zachte, natte bloemblaadjes liet glijden. ‘Bedankt dat je zo bezorgd om hem bent.’

‘Ik heb jou en Thomas altijd al als mijn vrienden beschouwd,’ zei Noah.

Vrienden. Ze probeerde de teleurstelling weg te duwen die ze nu voelde zakken in haar maag.

Ze ademde de heerlijke geur van de tulp in terwijl Noah toekeek, en toen hield ze de bloem boven zijn neus, waardoor de druppels op zijn gezicht vielen. Ze barstte in lachen uit bij het zien van zijn geschokte blik en zette het op een rennen. Ze hoorde hem lachend achter haar aanrennen.

‘O, je gaat eraan, Aria Philips.’

Hij haalde haar in en sloeg een arm om haar middel, waarna hij haar naar zich toetrok. Tot haar verrassing, haalde hij een viltstift uit zijn zak, trok de dop los met zijn tanden en probeerde er toen mee op haar gezicht te tekenen. ‘Nee! Wat doe je?’ gilde Aria.

‘Dat heet wraaknemen.’

‘Nee, de gasten kunnen me niet zien zo met een zwarte snor of wat je ook van plan bent om te tekenen. Dat is niet erg professioneel.’

‘Oké, niet op je gezicht dan,’ zei Noah, en hij veegde haar lange donkere haar aan de kant.

‘Nee!’ Aria lachte.

‘Sta stil, anders verpest je mijn prachtige tekening.’

Ze wist niet waarom ze het toestond dat hij iets op haar tekende. Nee, dat wist ze eigenlijk wel. Zijn vingers op haar huid en zijn warme adem in haar nek voelden geweldig en ze wilde dat

gevoel zo lang mogelijk uitstrekken. Ze had er alles voor over.

‘Wat teken je?’

‘Iets wat jou perfect omschrijft.’

‘Als je een varken tekent, dan moeten wij straks eens goed gaan praten.’

Hij lachte. ‘Klaar.’

‘Ik geloof niet dat het een eerlijke ruil is door op mij te tekenen nadat ik jou alleen maar heb natgemaakt met een tulp.’

‘Zet het me later maar betaald.’

Ze glimlachte en ze liepen toen verder.

Ze stopten bovenaan het puntje van Sapphire Bay. Een lange strook wit zand die bijna de hele westkant van Jewel Island bedekte. Omgeven door duinen en hoog gras, was het een plek waar veel mensen van de lokale bevolking en vakantiegangers naartoe trokken om er even tussenuit te gaan. Ze was al veel te vaak op verliefde stelletjes gestuit in de tijd dat ze op het eiland was, dus nu liep ze vaak met een wijde boog om de duinen heen. De golven waren hier rustig, het water beschermt door hoge kliffen in de baai die net een paar armen waren en zo het strand knuffelden. Aan het einde van het strand leidde een natuurlijke boog in de kliffen naar de afgelegen Emerald Cove, waar ook een einde kwam aan het terrein van het Philips Hotel.

Ze liepen de trap af naar het strand, waarvan de treden nat en glibberig waren door de regen van afgelopen nacht. Na een paar tellen pakte Noah haar hand vast om er zeker van te zijn dat ze niet zou vallen. Onderaan de trap gekomen, liet hij haar hand niet los, waardoor haar hart gevuld werd met nutteloze hoop.

De zon schitterde op het groene water van de baai en donzige witte wolken deinden langzaam voorbij in de korenblauwe lucht terwijl ze over het strand liepen.

‘God, wat hou ik van deze plek,’ zei Noah. ‘Toen ik hier vier jaar geleden voor het eerst kwam voor Elsie’s negentigste verjaardag,

had ik geen idee dat ik zo vaak zou terugkomen, maar deze plek is aanlokkelijk.’

Ze kon zich dat eerste weekend dat hij hier verbleef, nog goed herinneren. Noah raakte aan de praat met haar vader, aangezien hij ook in de hotelbusiness zat, de aankoop en ontwikkeling, maar dan wel grote, schitterende hotels in de stad en geen ouderwetse victoriaanse hotels zoals het Philips Hotel op een klein eilandje aan de kust van Cornwall. Noah en haar vader konden uitstekend met elkaar overweg, ondanks hun leeftijdsverschil. Die connectie tussen Noah en Aria was er ook meteen, net alsof ze twee vrienden waren die elkaar al jaren kenden. Hij was gewoon zo makkelijk om mee te praten. Een paar maanden later verbleef hij weer in het hotel toen hij Elsie kwam bezoeken. Hij was Brits, maar woonde in Amerika en daarom was hij hier niet zo vaak als hij zou willen. Hij en Elsie waren erg hecht geworden nadat zij hem in huis had genomen toen hij nog jong was, en daarom bezocht hij haar zo vaak mogelijk.

Dan was er nog die keer daarna toen hij in het hotel verbleef...

‘Het is grappig hoe het leven soms loopt, de plekken waar je nooit van afwist en die plotseling zo belangrijk voor je worden,’ zei Noah. ‘Ik had geen fijne jeugd...’ Hij was even stil alsof hij daaraan terugdacht. Hij had het er een keer eerder over gehad, maar was nooit in details getreden. ‘En zo ben ik bij Elsie terechtgekomen. Toen ze hierheen verhuisde om zo dichtbij haar zus te zijn en ik naar Amerika verhuisde, bleven we wel contact houden. En zo ben ik ook weer hier geraakt. Ik ben zo blij dat ik Jewel Island heb gevonden, dit kleine stukje hemel op aarde.’

‘Ik ben altijd blij als je hier weer bent. Ik mis je als je er niet bent,’ zei Aria en toen kromp ze ineen. Ging ze nu te ver?

Ze liepen een tijdje in stilte, haar hand nog in de zijne, terwijl ze de trap opliepen aan het einde van het strand en zo terug naar de tuinen van het Philips Hotel. Er stond hier een klein schuurtje

vanwaar je Emerald Cove kon zien. Vroeger was het een strand-café, maar dat moest al jaren geleden de deuren sluiten.

‘Weet je nog dat weekend van Elsie’s begrafenis?’ vroeg Noah.

Ze knikte. Ze wist dat nog heel goed. Vooral omdat ze zich toen realiseerde dat ze verliefd aan het worden was op deze fantastische man. Ze wist hoe hecht hij en Elsie waren geweest en dus zodra hij het hotel was ingelopen, had ze hem een knuffel gegeven om hem te laten weten hoe erg ze het voor hem vond. Die knuffel veranderde echter alles tussen hen. Hij had haar zo strak vastgehouden en zo lang, dat het leek alsof hij nog nooit zo geknuffeld was in zijn leven. Met zijn armen om haar heen, zijn hart kloppend tegen haar wang, werd ze geraakt door een gevoel van liefde dat haar hart vulde.

Tijdens dat weekend was ze er ook achter gekomen dat hij net getrouwd was, wat nogal een verrassing was, aangezien ze niet had geweten dat hij een vriendin had. Hij vertelde haar op een bijna verontschuldigende manier over zijn vrouw, Georgia. Blijkbaar was het allemaal nogal rap gegaan. Aria was blij voor hem, ook al leek hij dat niet te zijn, niet alleen vanwege zijn verdriet om Elsie.

Ze nam toen aan dat ze hem nooit meer zou zien. Zonder Elsie zou hij geen reden meer hebben om terug te keren naar het eiland. En dat deed hij toch. Hij nam regelmatig tijd vrij van werk en hij zei dat hij genoot van het uitzicht, de eenzaamheid en het langzame tempo waarop het leven hier ging, maar Aria vermoedde dat het veel meer was dan dat. Hij nam nooit zijn vrouw mee en hij bracht zijn tijd door met wandelingen rond het eiland en op het strand. Soms ging Aria met hem mee.

Ze praatten en lachten, maar liepen soms ook gewoon in een aangename stilte. Bij elk bezoek kreeg ze het idee dat ze een beetje meer over hem te weten was gekomen. Ze had hem verteld over haar gevoelens wat betreft haar adoptie en hoe het was om op

te groeien als de grote zus van de tweelingzussen, die een sterke onderlinge band hadden. Hij had haar op zijn beurt verteld over zijn werk, de aankoop en ontwikkeling van hotels. Ze wist dat hij een halfbroer had, genaamd Charlie, met wie hij niet zo hecht was. Ze hadden het gehad over de problemen tussen hem en zijn vrouw. Later vertelde hij haar over zijn scheiding en dat hij het gevoel had dat hij had gefaald omdat het huwelijk niet was geslaagd. Ze was er zelfs voor hem geweest toen zijn hond was overleden. Ze waren verschrikkelijk hecht geworden, maar ze wist dat het dom was om deze gevoelens voor hem te hebben. Hij zou over een paar dagen weer vertrekken, net zoals hij dat altijd deed. Hoe konden ze nou een relatie hebben als hij er bijna nooit was?

‘Ik geloof dat dat het weekend was dat ik me realiseerde dat ik van deze plek op een dag mijn thuis wil maken. Dat heb ik nog nooit eerder gehad, ik heb zelfs nog nooit een thuis willen hebben. Ik had wel een plek waar ik woonde, maar dat was iets heel anders. De afgelopen jaren heb ik daar veel over nagedacht, over het kopen van een huisje dicht bij Sapphire Bay, misschien een hond erbij.’ Hij was even stil. ‘Ik heb ook veel over jou nagedacht. Toentertijd leek het wel onmogelijk, een droom. Maar nu ik gescheiden ben, lijkt het erop dat ik dit echt zou kunnen doen, van deze plek mijn thuis maken.’ Hij wierp een blik op haar. ‘Hoe zou jij het vinden als ik hier kwam wonen?’

Haar hart werd gevuld met hoop, maar liep toen snel weer leeg. Hij moest veel reizen voor zijn werk en van wat ze had gehoord, was hij ook goed in wat hij deed. Hij zou nooit zijn glamoureuze leven opgeven, de mogelijkheid om op exotische plekken over de hele wereld te verblijven, alleen maar voor een huisje op het kleine Jewel Island. Zijn woorden echoden door haar hoofd. *Ik zou van deze plek mijn thuis kunnen maken.* Bedoelde hij daarmee dat hij in de verre toekomst hier van zijn pensioen zou gaan genieten?

Ze kwamen aan bij haar favoriete wilgenboom, waarvan de laaghangende takken de grond raakten. De bladeren begonnen pas net weer te bloeien, maar de oude takken waren nog steeds een perfecte beschutting tegen de zon. Met zijn hand in de hare, duwde ze de takken aan de kant en trok ze hem eronderdoor.

Daar was een klein plekje, beschermt van de buitenwereld, waar ze zich vroeger vaak verstopte. Ze had een van de bankjes uit de tuin hiernaartoe gesleept en haar vader had zelfs wat planken opgehangen, zodat ze haar spullen kwijt kon, al die prulletjes die vroeger zo belangrijk voor haar waren.

‘Ik heb hier vroeger veel tijd doorgebracht. Het is een van mijn favoriete plekken, omdat je vanaf hier bijna het hele eiland kunt zien.’ Ze trok hem naar een opening tussen de takken toe waardoor Sapphire Bay en Emerald Cove aan de ene kant te zien waren, en het kleine dorpje aan de andere kant, de felgekleurde winkels en huizen waar iedereen zijn eigen gang ging. Ze wees naar haar favoriete bloemisterij en naar de bakkerij van haar peetmoeder Kendra. Ze was heel even stil voordat ze weer verderging. Hij wist wel een beetje af van wat ze hem ging vertellen, maar niet alles.

‘Ik was gevonden op een boot van Spanje naar Engeland, gewikkeld in een deken, toen ik nog maar een paar weken oud was. Ik ken mijn biologische ouders niet, niemand kent ze. Ik weet niet of ik Egyptisch ben of Arabisch, aangezien ik geen idee heb waar ik vandaan kom. Ze dachten dat ik misschien uit Turkije kwam, aangezien er een Turks prijskaartje hing aan de deken waar ik in gewikkeld zat. Maar dat zegt eigenlijk nog niks. Als er ook maar iets is wat me het gevoel geeft dat ik hier niet thuishoor, is het wel als ik mijn etniciteit moet omschrijven voor de regering en dan maar de optie “overig” aanvink, alsof ik niet te definiëren ben. Ik heb altijd al moeite gehad met mijn afkomst. Alsof ik niet op mijn plaats ben hier. Het feit dat ik in

de steek ben gelaten toen ik nog een baby was, heeft veel littekens achtergelaten. Mijn ouders zijn altijd dol op me geweest, er zijn wel honderd foto's van mij in het hotel, omgeven door ouders die overduidelijk van me houden. Voor een tijdje was het alleen ons drieën, de drie musketiers.'

Ze glimlachte toen ze terugdacht aan de tijd waarin ze het strand en de getijdenpoeltjes verkende met haar ouders.

'En toen werd mama zwanger van Clover en Skye. Toen ze geboren waren, twee blonde engeltjes met blauwe ogen, was ik me plotseling heel erg bewust van hoe anders ik was. Ik viel lelijk uit de toon op alle familiefoto's. In een zee van blonde koppen zag ik eruit als een vreemd bruin kind dat hun prachtige familieportret had verpest. Maar deze plek, Jewel Island, heeft me met open armen ontvangen. Het interesseerde niemand iets dat ik de enige niet-witte persoon op het eiland was of dat ik geadopteerd was. En ondanks dat ik zelf het gevoel had dat ik anders was, alsof er iets ontbrak, is deze plek mijn thuis en ik zie mezelf nergens anders wonen. Op een dag sticht ik hier een familie, met of zonder man. En ik word hier oud en grijs.'

Ze draaide zich naar hem om. 'Iedereen vertrekt van Jewel Island. De kinderen van gasten met wie ik bevriend ben geraakt, hadden me beloofd om in contact te blijven, maar dat hebben ze nooit gedaan. De gasten komen hierheen, vertellen me hoe prachtig deze plek wel niet is en vertrekken dan weer. De meeste kinderen met wie ik ben opgegroeid op het eiland zijn ook al vertrokken. Clover en Skye verlieten het eiland zo snel als ze konden. Ik verwacht nu niet anders. Ik vind je echt heel erg leuk, Noah. Ik breng graag tijd met je door, lachend en pratend, en natuurlijk zou ik willen dat het iets meer wordt tussen ons, maar ik zou het wel waarderen als je me geen loze beloftes doet.'

'Mijn beloftes zijn altijd echt.'

Ze lachte en hij kreeg een serieuze blik in zijn ogen. Hij liet zijn handen op haar schouders rusten.

‘Altijd als ik dacht aan een leven hier, dan maakte jij daar deel van uit. Ik wil hierheen verhuizen, zo snel mogelijk, en ik zou niets liever willen dan samen met jou oud en grijs te worden.’

Ze wist niet wat ze moest zeggen. Zelfs in haar stoutste dromen had ze niet gedacht dat dit zou gebeuren.

‘Aria, ik ga je nu zoenen, iets wat ik al een lange tijd geleden had moeten doen.’

Hij boog zijn hoofd op hetzelfde moment als zij naar hem toe leunde en plotseling waren ze aan het zoenen. Het was alles wat ze ervan had verwacht, alsof ze twee helften waren die in verbinding kwamen. Hij zoende haar zachtjes terwijl hij zijn armen om haar heen sloeg. Ze sloeg haar handen om zijn nek en drukte zichzelf tegen hem aan. God, ze wilde dit al zo lang. Ze trok zich iets terug om hem aan te kijken. Zijn blik was gevuld met liefde en warmte, waardoor ze opnieuw naar hem toe bewoog om hem te zoenen.

Noahs telefoon piepte in de zak van zijn jas en hij leunde naar achteren.

‘Shit, sorry,’ zei hij terwijl hij een hand door zijn haar haalde. ‘Ik heb nu afgesproken om te gaan lunchen met je vader en ook al hou ik nog zo van je pa, ik blijf veel liever hier bij jou.’

Aria glimlachte, schudde zijn jas af en gaf die aan hem terug. ‘Ga maar lunchen, hij zei dat hij je iets moest vragen.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb geen idee.’

Noah zuchtte. ‘Dan kan ik maar beter gaan. Wil je vanavond samen eten? In mijn suite? Dan hebben we meer tijd en worden we niet gestoord.’

Plotseling wist ze niet wat ze moest zeggen toen ze zich voorstelde wat er vanavond kon gaan gebeuren zodra ze in zijn suite was. God, daar was ze nog niet klaar voor. Ze hadden nog maar

één keer gezoend. Nou ja, die zoen en jarenlang flirten, maar toch voelde het aan als een grote stap. Maar misschien doelde hij wel alleen op een etentje en niks anders.

‘Dat zou ik leuk vinden.’ Aria glimlachte.

‘En als je de tattoo die ik je heb gegeven, echt niks vindt, dan kunnen we die er wel afwassen... in de douche.’

Haar hart klopte wild in haar borst. Het was nu wel duidelijk waar hij opuit was, en in haar hele lichaam wilde ze hetzelfde.

Hij gaf haar nog een vlugge kus en zette toen een stap achteruit, waarna hij de takken opzij hield en terug naar het hotel rende.

Ze glimlachte terwijl ze achterover tegen de boom leunde. Haar hele leven bevond zich op dit kleine eiland, maar nu leek haar wereld ineens een stuk groter te worden.

Een tijdje later zat Aria achter de receptie, zodat Katy een kwartiertje pauze kon houden. In haar hele leven was ze nog nooit zo gelukkig geweest. Ze liet haar vingers langs haar lippen glijden. Ze kon Noah nog steeds proeven en ze kon niet wachten om hem later vanavond in zijn suite weer te zoenen. Eerder vandaag zag ze hem en haar vader praten tijdens de lunch. Soms ging ze nog weleens bij ze zitten en dan hadden ze het over hotels of wat er moest veranderen in de wereld, maar haar vader had nadrukkelijk gezegd dat hij vandaag alleen wilde zijn met Noah. Het leek erop dat het een erg serieus gesprek was, waar het dan ook over ging.

Ze bewoog haar vingers naar de plek op haar nek waar Noah iets had getekend. Zodra ze terug was vanmiddag, had ze naar de tekening gekeken. Het was een klein hartje, waardoor haar glimlach alleen maar breder werd. Dit voelde te goed om waar te zijn, maar het was echt gebeurd: ze hadden gezoend en hij wilde hierheen verhuizen.

Noah liep toen naar de receptie toe en haar hart maakte een

sprongetje toen ze hem zag. Het duurde een paar seconden voordat ze zag dat hij zijn koffer achter zich aansleepte.

Ze stond op. ‘Ga je weg?’

Hij knikte. ‘Het spijt me echt.’

‘Waarvoor?’

Ze snapte er niks van.

‘Voor... eerder vandaag, in de tuin...’

Ze staaarde hem geschokt aan. Hij krabbelde terug... Hij nam zijn woorden terug, zijn belofte.

‘Wacht, je komt wel terug, toch?’ vroeg Aria.

Na een lange tijd schudde Noah zijn hoofd. ‘Ik geloof niet dat dat zo’n goed idee is.’

Haar ogen werden groot en haar hand ging automatisch naar het hartje achterop haar nek. Zijn lippen waren op elkaar gedrukt.

‘Het spijt me zo.’ Hij gaf haar zijn visitekaartje. ‘Kun je me mijn rekening mailen? Dan zorg ik ervoor dat die betaald wordt.’

Ze staaarde hem alleen maar aan en had geen idee wat ze moest zeggen toen hij begon weg te lopen. Toen draaide hij zich om. ‘Aria, ik zal er altijd voor je zijn. Als je me nodig hebt of als je wilt praten, als vrienden, dan kun je me bellen op het nummer dat daarop staat.’

‘Vrienden? Na waar we het over hebben gehad, wil je vrienden zijn?’ vroeg Aria toen ze eindelijk haar stem had hervonden.

‘Dat is alles wat ik je op dit moment kan bieden. Het spijt me.’

Daarna draaide hij zich om en liep hij weg terwijl hij haar hart met zich meenam, de deur uit.

Eén familiehotel, drie zussen en heel veel liefde op Jewel Island

Aria Phillips woont al haar hele leven op Jewel Island. Zelfs toen haar jongere zussen – de tweeling Clover en Skye – vertrokken, bleef ze achter bij haar vader om te helpen met het runnen van het familiehotel. Een jaar na hun vaders dood, probeert Aria er met haar zussen alles aan te doen om het hotel van de afgrond te redden, maar door de torenhoge schulden en de weinige gasten is Aria genoodzaakt haar enige thuis te verkopen. Als een oude bekende – de knappe en rijke Noah – die zomer op Jewel Island verblijft, lijkt dat een geschenk uit de hemel. Noah knapt veel hotels op en maakt ze weer winstgevend. Aria wil de relatie graag professioneel houden, maar Noah heeft een geheim dat haar hele leven op z'n kop zal zetten. Kan ze hem vertrouwen?

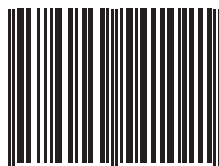
**'De schrijfstijl van Holly Martin is vlot en leest heerlijk weg.
Haar beschrijvingen van de omgeving en de gebeurtenissen zijn beeldend
en dus droom je snel weg naar het prachtige kustplaatsje Happiness!'**

– BookAddictNL over de Happiness-serie

Holly Martin neemt je in dit eerste deel van *De Zussen van Jewel Island*-serie mee naar het prachtige Jewel Island met haar hartverwarmende bewoners. Ze woont zelf in een kleine cottage aan zee en is fulltime schrijfster. Ze schreef eerder de heerlijke Happiness-serie, die door de lezers direct werd omarmd.

Z&K

ISBN 978 90 2054 102 1 NUR 340

9 789020 541021

www.zomerenkeuning.nl